

Rekylgevær i trefod. Oksbøl 1934.

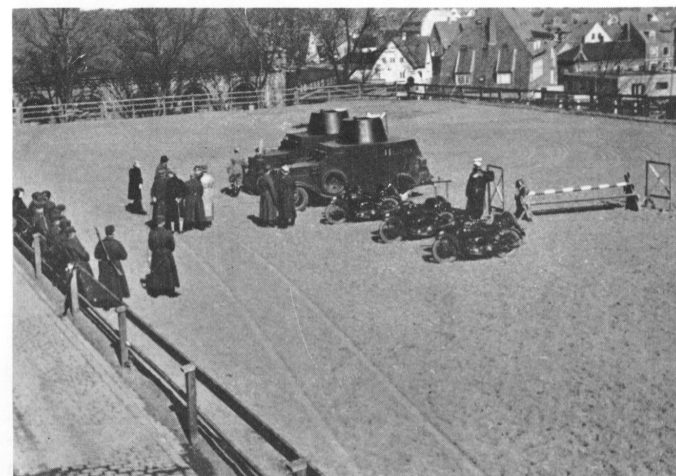
var indført nogle år før, og dermed blev ildkraften stærkt forøget. Lavetten anbragte man oven på ammunitionssadlen, og man kunne nu gennemføre en kamp på lange afstande. Om dette forhold var direkte medvirkende til, at man samme år ikke længere måtte bære sabel til udgangsbrug og dermed måtte give afkald på en af en ægte rytters fornemme attributter, skal være usagt.

Den mest gennemgribende ændring så dog dagens lys i forbindelse med den i marts 1932 stadfæstede lov om hærens ordning, i hvilken det blev fastslået, at den gamle opfattelse af rytteri ikke længere skulle være gældende. Fra nu af var rytteri en betegnelse for lette tropper; det vil sige tropper med stor bevægelighed, og til dette formål skulle de være udstyrede med forskellige hurtige transportmidler, såsom panserautomobiler, motorvogne, motorcykler, cykler og heste.

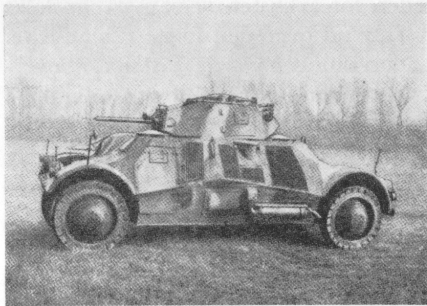
Når man således nu ved regimenterne skulle opstille cyklist- og motorcyklisteskadroner, panservogneskadroner og stadig – men desværre kun få – rytterskadroner, måtte uddannelsen på skolerne selvsagt undergå en tilsvarende ændring i pagt med

Nimbus motorcykler med sidevogn med rekylgevær.

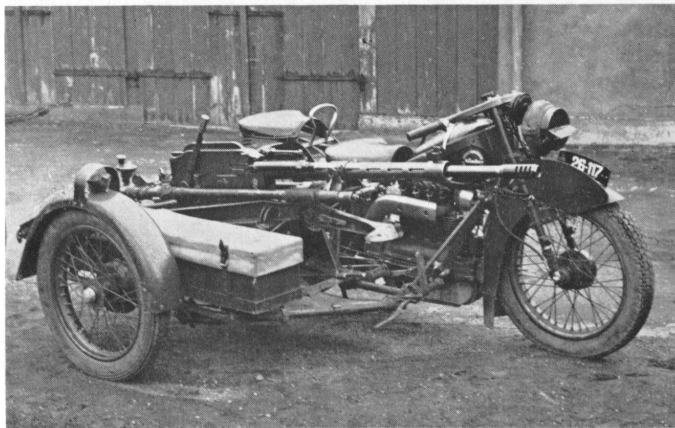

De første panservogne på Høje Ridebane 1936.

Landsverk-panservogn ca. 1940.

at betragte som en pudsepause. Fritiden var sparsom, og man gjorde sig kun fortjent til en frihed efter mindst en hel nats pudsearbejde i forbindelse med forberedelserne til den store renlighedsparade inden den forestående frihed. Friheden var ikke om lørdagen, for da arbejdede man også – men om søndagen, der jo var hviledag, og den var uden tvivl også tiltrængt for de fleste elevers vedkommende.

20 mm maskinkanon på motorcykel med sidevogn.

I løjtnants-, oversergent- og sergentskolerne kan man vist roligt påstå, at undervisningen var ret så alsidig, når man ser på det forhold, at rytteriets transportmidler på dette tidspunkt var hesten, cyklen, motorcyklen og panservognen, og dets kampmidler var 20 mm kanonen, maskingevær, rekylgevær, karabin med bajonet, håndgranat og sabel. Undervisningen skulle gøre eleverne egnede til anvendelse ved samtlige af rytteriets forskellige underafdelingstyper.

Hvorledes så nu eleverne fra denne omskiftelernes periode på deres skoleuddannelse?

Løjtnant Hans Langkjær fortæller:

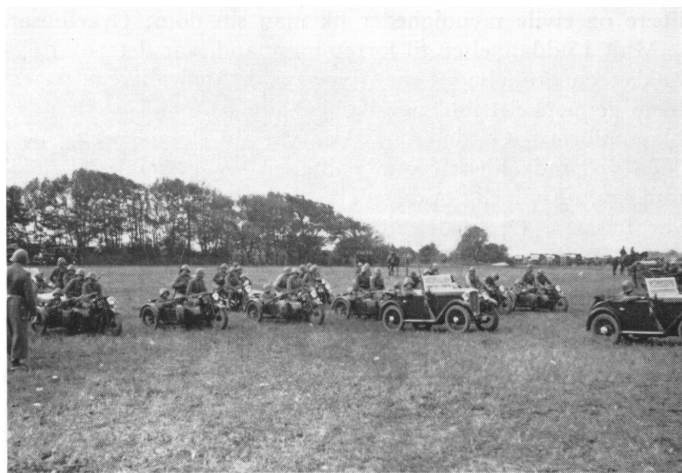
»Medens københavnernes jubele over modtagelsen af vor yndige kronprinsesse en skøn majdag i 1935, var sessionen sat i de gamle gule bygninger i Frederiksholms Kanal, nærmere betegnet i den gamle Hestgardekaserne. Lægen havde gjort sine bemærkninger og kastede endnu et blik på det elendige offer for at konstatere, om man kunne finde nogen misvækst med kassation for øje. Efter kort rådslagning mellem de mange militære og civile myndigheder fik man sin dom: Cykelhusar.

Midt i uddannelsen til forretningsmand, var det nok i øjeblikket en skuffelse, at man blev taget. Men allerede på vej hjem gennem det jublende København, så man sig selv i den blå uniform – Gardehusar – det var nu slet ikke så ringe. Men ved indkaldelsen kom skuffelsen – vi blev ikklædt khakiuniform, og endelig opdagede vi, at cykelhusarerne slet ikke var husarer, set med rytternes øjne. På Gardehusarkaserne sneg vi os langs muren, og når en befalingsmand mødte os, fik vi altid at vide, at husarer – nej, det var vi i alle tilfælde ikke. Man skelede til de flotte blå uniformer og til de meniges snorefkrækker. Efterhånden lærte vi dog at blive glade for vor uniform, især da vi lagde mærke til de beredne husarers enorme arbejde med at holde uniformerne i orden til paraderne. Vi lærte alt om cyklens brug, vi lærte at cykle med al mulig udrustning, og selv om vi ikke var velsete ved regimentet – for det var vi ikke – så smittede rytterånden af på os, og det er

min opfattelse, at vi efterhånden blev accepteret som et nødvendigt onde. Da vi ved efterårsøvelsen blev formeret som en motorcykel-eskadron, steg respekten for os, og ved hjemsendelsen blev vi accepteret som husarer også af befalingsmændene – oven i købet af vor regimentschef.

Hjemsendt, ja det håbede man. Jeg havde en fader, der via sit bekendtskab med selveste statsminister Th. Stauning, gjorde hvad han kunne for at få mig fritaget for kornetskolen, men ak nej – spildte kræfter. Vi levede under 30'ernes kriser og arbejdsløshed – og vi levede i en tid, hvor den radikale afrustningspolitik sad i højsædet. Ingen ville være befalingsmand. De, man skulle bruge, blev med hård hånd tvunget på hærens skoler til videre tjeneste, så længe man nu kunne tvinge dem.

Det var en mærkelig passiv politik, der førtes. Vi kom først ud af den, da Danmarks befolkning 9. april 1940 om morgenen blev sparket ud af sengen og underlagt en besættelse,

»Motorcyklisteskadron«.

Kaptajnløjtnant Riis-Lassen
og Premierløjtnant Sonne
drøfter afsluttet øvelse.

et politisk diktatur, der lærte os en del om, hvad frihed er værd, og at det også må koste noget at værne denne frihed – det lærte vi gennem de drøje år.

Endelig ankom 5 kornetelever og 12 korporalselever den 12. oktober 1936 til Rytteriets Befalingsmandsskoler i Næstved. Vi blev indkvarteret på »Høje Kaserne«, hvorfra vi fra vore vinduer havde den skønneste udsigt over Næstved og omegn. Indkvarteringsforholdene var efter den tids indstilling hyggelige og venlige. Befalingsmandsskolernes chef var oberst P. C. E. Krarup, en officer af den gamle skole, som blot ved et blik kunne få en til at rette sig op.

Ved sin side havde oberst Krarup sin næstkommanderende, kaptajnløjtnant P. Riis-Lassen, der gennem sin undervisning prægede skolen, et fint menneske og en første classes soldat. Endvidere Premierløjtnant P. P. T. R. Sonne, der helst skulle ses på »Weiskopf« med ridepiskan under armen, medens han ledede øvelserne eller jog os rundt på ridebanen på cykel. Desuden havde vi premierløjtnant E. A. B. Reesen-Steenstrup, der ihærdigt underviste os i militær anstand og cyklens brug.

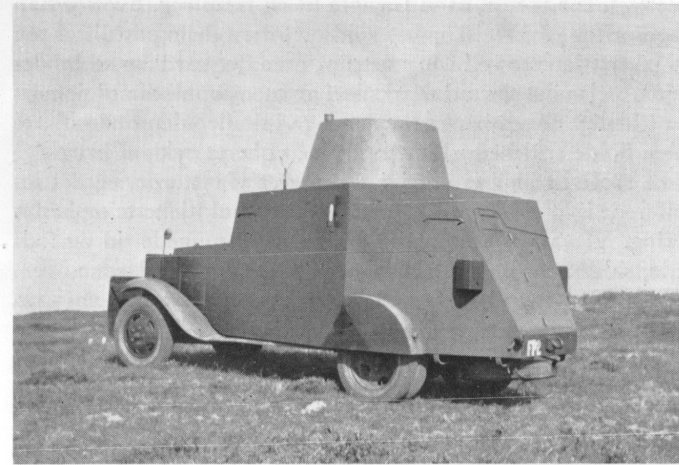
Vi befandt os i en mærkelig brydningstid, hvor rytteriet var ved at ændre sig over imod vejgående opklaringsstyrker og terraingående panserstyrker. Cyklerne blev efterhånden suppleret med motorcykler med sidevogne eller med påmonterede 20 mm

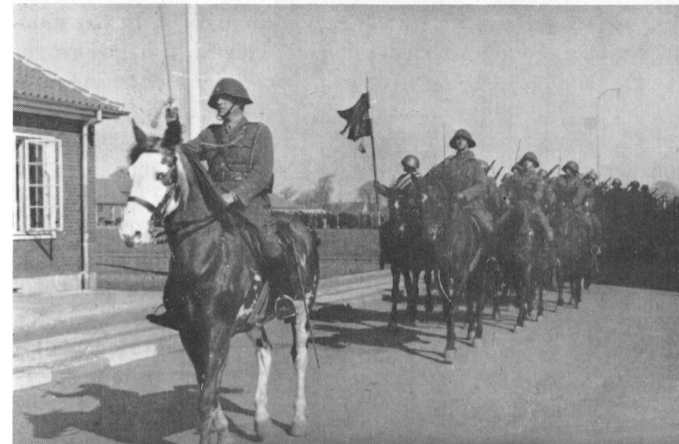
Cykliskornetelever på Høje Kaserne 1936.

kanoner på sidevognslavet, den såkaldte »Madsen-kanon«. Men vi befandt os samtidig i en spare- og afrustningstid, hvorfor vore øvelser fandt sted på cykel. Ved de fleste felttjenester deltog obersten til hest. Ordreudgivelse fandt sted helst i en grøft fuld af vand eller sne, og stadig blev vi afbrudt med f.eks. »Hvad er det, De siger – er det ikke noget civilt vrøvl – jeg afskyr det som pesten« – »Nej – kom herved,« hvorpå vi blev væltet ned i grøften med kort og kompas o.s.v., og så fik vi lært at udstede ordrer kort og koncist.

Under en af vore første øvelser med den gamle panservogn »F.P. 1« gjorde obersten, som forstod sig på rytteri mere end på panser, os så forvirrede, at føreren kørte ind i et husmandshus. Vi nøjedes med at tage »et hjørne« af spisestuen, hvor ejeren sad og drak kaffe med sin familie. Nå, det var nu ikke så slemt, men jeg tør nok antage, at obersten gik amok. Det var derfor befriende om aftenen at deltage i kaptajnløjtnant Riis-Lassens rolige og interessante gennemgang af øvelsen; han syntes, at vi trængte til at blive beroliget. Derimod syntes pre-

Hærens første panservogn »F.P.-1«.

Ritmester Sonne på »Weisskopf«.